

Prædiken til 4. søndag efter trinitatis

Matt. 5, 43-48

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus: Jesus sagde: »I har hørt, at der er sagt: ›Du skal elske din næste og hade din fjende.‹ Men jeg siger jer: Elsk jeres fjender og bed for dem, der forfølger jer, for at I må være jeres himmelske faders børn; for han lader sin sol stå op over onde og gode og lader det regne over retfærdige og uretfærdige. Hvis I kun elsker dem, der elsker jer, hvad løn kan I så vente? Det gør tolderne også. Og hvis I kun hilser på jeres brødre, hvad særligt gør I så? Det gør hedningerne også. Så vær da fuldkomne, som jeres himmelske fader er fuldkommen!« Matthæusevangeliet 5,43-48

4. søndag efter trinitatis (med konfirmandindskrivning). Matt 5, 43-48

Jeg har altid prøvet at være god
det er meget krævende ...
men ved daglig øvelse
er jeg nu nået op på en time
hvis jeg ikke bliver forstyrret
jeg sidder helt alene
med uret foran mig
breder armene ud
gang på gang
der er ikke spor i vejen
jeg er egentlig bedst
når jeg er helt alene.

Sådan skrev Benny Andersen i sit digt om godhed. Det er nemmest at være god, hvis man bare er sig selv. De andre er så grænseløst irriterende, at ingen med respekt for sig selv da kan mene, at man kan være god ved dem - ikke i længden i hvert fald og ikke hele tiden. Det er umuligt.

Jesus selv er indbegrebet af naivitet, når han siger, at vi skal elske vores fjender og

Redaktion
Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
Egevej 4
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

hilse på dem, der går os på nerverne. Når nu der ikke findes noget bedre middel end at ignorere folk, hvis de irriterer en. De plejer at komme rendende, fedtende efter en. I hvert fald hvis de er sådan nogen, der ikke kan lide konflikter. Den slags mennesker er de nemmeste at kontrollere ved lade som om, de er luft. Nej, lad os få rensset atmosfæren for alt det godhedsfis. Man kommer ingen vegne med det. Helvede er de andre, som man sagde i mellemkrigstiden. Lad mig sidde for mig selv med min iPad eller med mit strikkesøj foran fjernsynet.

Faktisk er det sværeste at være god i de nære relationer. Det er nemt nok at hjælpe en fremmed dame i kassekøen i Cactus eller at lade nogen flette ind foran en på Route d'Arlon. Det er ingen sag at give en skærv til en hjælpeorganisation eller løbe en halv time for kræftforskning i coquen. Men det kan virkelig være en belastning at arbejde sammen med sådan et rigtig fjols eller gå i samme klasse som et. Hvad skal man gøre? Man kan da ikke bare være god ved sådan en, når nu vedkommende er så dum hver eneste dag. Hvad får man ud af det?

Og hvis man ser på familier, på dem der er allertættest på hinanden, så er det også der, de mest negative følelser får frit løb. I denne uge stod i avisen, at en tredjedel af alle mord sker i familier. Jo tættere man kommer på hinanden des større aggressioner og irritation. Hvad nytter den skudsikre vest, når døden kommer fra hjertet? Hvorfor skal man sikre sig mod ydre fare, når de farligste

opgør kommer indefra?

Nej, kristendommen er naiv og verdensfjern. Vi kan ikke bruge den til noget i vores moderne tid. Og så alligevel. Heller ikke vi lever vel for os selv, eller dør for os selv. Vi er mennesker, vi er en del af et fællesskab, og vi har brug for at få sat os selv og vores liv i perspektiv somme tider. Vi har brug for at løfte os op over latterlige skærmydsler og skænderier med en kollega eller en bror.

Hvad er det egentlig, Jesus siger i dag? Man stejler så nemt over alt det med at være god mod dem, der ikke er gode og det med at være fuldkommen. Det med at vi skal være som Gud. Det kan vi jo ikke finde ud af.

Men hvordan er det lige, Gud bliver beskrevet her? Han bliver beskrevet som en, der lader det regne over retfærdige og uretfærdige, som lader sin sol stå op over gode og onde. Han skelner med andre ord ikke mellem os.

Han giver os alle en blanding af sol og regn, af glade og triste dage i vores liv. Man kan ikke gøre sig særlig bemærket hos Gud. Der uddeles ikke ekstraordinært godt vejr til den, der er god og retfærdig. Gud skalter og valter og ødsler med uvejr og hedebløge. Han elsker os alle lige højt. Han elsker både mig og dig og din fjende og min fjende. Han gør ingen forskel i grunden. Det er frisind og åbenhed. Det er fuldkommenhed. Det er Guds retfærdighed. At han ikke skelner mel-

lem os.

Og det kan godt være, at vi så ikke kan være gode i ret meget mere end en time ad gangen med uret foran os. For vi elsker at skelne og dele op, at segmentere, sammenligne og putte i kasser. Og her skal vi måske så vove bare at læne os tilbage i det brogede verdensbillede, der er. Turde være mindre krævende overfor tilværelsen og dens genvordigheder. Være mindre millimeterdemokratisk og mere ødselt indstillet overfor vores og de andres livsforløb.

Måske er det fuldkomne familie billede - verdensbillede - netop det, hvor jeg står ved siden af min sure far og min gnavne tante. Fuldkommenheden består i, at vi er sat under det samme perspektiv. Vi er iagttaget af det samme kærlige blik i meget mere end en time ad gangen. Det er evighedens blik, der ser os. Amen.

Marie Ørgaard

Den danske Menighed i Luxembourg

Salmer:

725, 522, 292, 331, 724